

TESTIMONIS

(Butlletí MOVIMENTS n. 17. Abril 2008)

Solidaritat transformadora

És molt més fàcil fer un donatiu a una ONG, que plantejar-se si els actes que fem quotidianament com beure cafè d'una multinacional, comprar roba a preus escandalosament baixos o anar amb cotxe a tot arreu, tenen conseqüències negatives per les persones dels països empobrits del sud del planeta.

Però és que les conseqüències del sistema econòmic mundial són tan devastadores que cap acció de cooperació internacional pot frenar-les. Tot el que fem i podem fer per cooperar amb aquest sud empobrit és irrisori davant del que hem fet i seguim fent per mantenir el nostre nivell de vida. I què hem de fer? ¿Deixem doncs de cooperar, sabent que en depenen vides d'éssers humans, que haurien de tenir exactament el mateix valor que les nostres?

Segurament no cal ser tan radicals i cal que seguim cooperant, però si no som capaços d'intervenir per canviar aquest sistema generador de pobresa, hem de ser conscients que haurem de seguir posant tiritas eternament. En aquesta línia, voldria com-partir una reflexió de Carlos Gómez-Gil: ell planteja que potser el que hem d'eradicar no és l'extrema pobresa sinó l'extrema riquesa.

És per això que si la solidaritat ha de servir per netejar consciències i permetre seguir amb el nostre ritme de vida, em declaro insolidària i antisolidària. Ara bé, si ha de servir perquè siguem persones conscients de viure en aquest món global, mobi-litzades per denunciar les injustícies i entossudides en fer un món millor, aleshores m'hi apunto. *(continua a la pàgina següent)*

I en aquest sentit, accions individuals i col·lectives han d'anar de la mà. És evident que governs i empreses tenen una enorme responsabilitat i aquí cal que actuem col·lectivament des d'ONGs i moviments socials per tal d'exigir-los que compleixin amb ella. Però per petita que sigui, no podem defugir la nostra pròpia responsabilitat individual.

És per tot això, que crec en el MIJAC com una escola de conscienciació i participació, almenys per a mi, però crec que també per molts altres joves, va ser la meva primera experiència de participació i transformació social.

Però crec que hem d'anar més enllà implicant-nos en ONGs, sindicats, associacions de veïns, organitzacions ecologistes, casals populars... En el meu cas, ha sigut en el camp de les ONGs on treballa i col·labora voluntàriament, a partir d'una experiència personal en un dels molts camps de solidaritat a Llatinoamèrica que s'organitzen cada estiu. Però són moltes les lluites que s'estan duent a terme al nostre entorn, crec que cadascú ha de trobar aquella amb la que se sent identificat o identificada i implicar's-hi. No podem restar im-mòbils. La no-acció és també una acció.

Ara bé, en el fons, fins i tot aquest podria ser també un "pas fàcil". Una vegada més, crec que no ens podem quedar aquí. La solidaritat ha d'anar més enllà d'assistir cada 15 dies a la reunió de la meva associació. I aquí retorno a l'inici. Hi ha molts actes que pel fet de ser quotidians no ens qüestionem en absolut i que sabem que tenen conseqüències negatives als que sempre els toca el rebre. No es tracta d'anar sistemàticament en contra de tot, tampoc de convertir-nos en una mena de reprimits i repressors. Però cal que assumim una altra actitud vital, que deixem d'anar amb el "pilot automàtic" (com moltes vegades sembla que anem), i que ens comencem a qüestionar individualment la necessitat de molts d'aquests actes quotidians, que ens atrevim a imaginar noves maneres de viure i que tinguem la valentia de dur-les a terme. Ho expressa molt bé Charles Baudelaire: una successió de petits actes té un gran resultat.

Laura Muixí (Manresa)

Al sindicat, la meva referència eren les persones

He estat molts anys vinculat amb el sindicalisme i se m'ha demanat que expliqui la meua experiència en aquest camp. Tot i que per mi ja és una cosa del passat (els anys no perdonen) no he pogut dir que no. Amb tot, més que reflectir la lluita sindical que

bàsicament he tingut a l'empresa on vaig treballar tota la vida, voldria explicar com em vaig iniciar en aquests temes.

Un fet és que amb 14 anys i dos dies em posava a treballar. Un altre fet és que per problemàtiques de la postguerra, anar a col·legi, per a mi, sempre va ser una qüestió temporal. L'únic curs que vaig fer complert va ser l'últim, dels 13 als 14 anys. El mestre d'aquest curs va ser un capellà. Suposo que d'alguna manera em va marcar, almenys en la vida de jove creient. Amb el pas del temps em re-afirmava en les meves creences i se'm despertaven inquietuds de caràcter social. Algunes veus de l'església, tot i que llunyanes i disperses orientaven el meu camí.

Personalment ja que no tenia ni grup ni guia explícita llegia documents de l'església, d'actualitat o no, algunes encícliques, el que es publicava sobre el Vaticà II i molt especialment el llibre que es va publicar sobre la doctrina social de l'església.

Laboralment procurava estar sempre al costat de qualsevol treballador per ajudar-lo en les seves reivindicacions. Més tard, apart d'ampliar la formació llegint llibres de temàtica social i laboral, les circumstàncies em varen posar en contacte amb un capellà molt significatiu, encara jove llavors, que em va influenciar i orientar clarament.

Amb la implantació dels sindicats vaig fer l'opció de presentar-me per la UGT, que em va ajudar a posar-me al dia en qüestions de convenis i legislacions laborals.

Representava un sindicat però la meua referència eren les persones. El sindicat hi era per servir als treballadors, mai al revés.

Havia canviat de domicili, no d'empresa, cosa que va propiciar que en una visita del vicari del poble m'oferís la possibilitat d'entrar en un grup de revisió de vida. Haver fet aquesta opció, que va ser un encert, m'ha ajudat repetidament a superar moments i situacions de dificultats.

La vida sindical com a membre del comitè d'empresa l'he viscuda amb molta intensitat ja que a més de la problemàtica d'una empresa gran del tèxtil, aquesta era part d'un grup en el qual teníem conveni propi, cosa que portava molta feina i tensió.

Puc assegurar que al llarg d'aquells anys vaig viure moments molt difícils, fins i tot crítics, però que es varen superar. Per tant em quedo amb d'altres en que aconseguíem els objectius que ens havíem fixat. Però el que més em satisfà és la gratuïtat amb que hem pogut ajudar companys i companyes seguint les conviccions i unes creences que han sigut la meua guia.

Esteve Camps (Manlleu)

Voluntaris de presons

La Generalitat ens confirma que abans d'acabar el 2008 entrarà en funcionament la presó de Lladoners a Sant Joan de Vilatorrada (Bages). En vistes d'això una colla de gent del Bages vam decidir fer el curs de voluntariat a fi que, quan el centre entrés en funcionament, estiguéssim preparats per poder-hi entrar. Ja fa dies que hem fet els deures i hem iniciat el rodatge anant, des de fa quatre anys, a un altre centre, el de Brians.

Què us puc dir d'aquesta experiència?

Primer de tot que la gent que hi ha a dintre no és massa diferent que la que trobem a fora. El que canvia és el ritme de vida que és un pes molt fort a l'esquena que per alguns se'ls pot alleugerir però per altres és tan carregós que els va eliminant la persona.

Com se'ls pot alleugerir? Alguns companys presos m'han dit repetides vegades que estan allà perquè s'ho han buscat. Fins i tot n'hi ha un demanava al jutge que l'internés perquè no es veia en condicions de viure amb altres persones fora del centre.

Hi ha coses que ens resulten difícils de comprendre.

Una dona (ja àvia) preguntada com es troba en el centre respongué tot contenta que en aquests moments estava molt bé ja que té tots els seus néts repartits (engarjolats) en diferents centres, i això la tranquil·litzava doncs en aquests llocs sabia que no entraven en el món de la droga.

N'hi ha d'altres (jo voldria creure que són pocs) que no accepten la seva condemna. N'hi ha de dos grups: els que remouen, amb tots els mitjans al seu abast, per demostrar que la justícia s'ha equivocat amb ells i aquests són dignes de rebre de nosaltres tota mena d'ajuda i uns altres que es donen per vençuts i només es fan mala sang.

El que ens preocupa molt als voluntaris és escoltar les denúncies que fan de càstigs corporals, difícils de comprovar perquè rebem les dues versions (la seva i la del funcionari). No sabem de qui fiar-nos.

Una altra cosa que ens preocupa molt és preveure què serà d'ells quan acabin la condemna i surtin definitivament a fora. D'aquests també en podem enumerar dos grups: els que, durant la condemna han continuat la relació amb la família i amics i no se saben abandonats i els que se senten tan sols que no saben com afrontar, de nou, la vida altra vegada.

Hi ha grups de voluntaris que estan pagant pisos per acollir la gent que surt de la presó sense saber on raure a fi d'impedir que es reproduïxi el cercle malèfic del retorn al centre.

Com veieu hi ha molta problemàtica amb la que ens trobem i hem de tenir en compte. Jo personalment veig que s'hi pot treballar. Si us hi voleu afegir sereu molt benvinguts.

Celestí Codina (Navarcles)

Nota. Si algú (del Bages principalment) tingués interès en el voluntariat de presons pot connectar amb el grup que es reuneix a la parròquia de Navarcles (gent de Navàs, Manresa, Balsareny, Artés, Santpedor i Navarcles...). Tl 938310110